

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 797²

Παρακλητικὸς Κανὼν τῆς Παναγίας
Πέμπτη 1 Αὐγούστου 2013 βράδου (2001)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Οἱ ἀρετὲς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, ὁ Θεὸς μᾶς ἀξίωσε νὰ κάνουμε ἀρχὴ τῶν παρακλήσεων τοῦ Δεκαπενταυγούστου γιὰ τὴν ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο; Δὲν θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου ἄξιο. Θὰ ἔπρεπε ἔνα Χερουβὶμ ἢ ἔνα Σεραφὶμ νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὶς ἀψίδες τοῦ οὐρανοῦ, γιὰ νὰ ψάλῃ ὕμνο ἀντάξιό της.

Ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ Παναγία, εἶνε μοναδικὴ καὶ ἀνεπανάληπτη. Εἶνε ἡ ἔκφρασις τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων τοῦ γυναικείου κόσμου. Εἶνε ἡ πλήρης χαρίτων. Εἶνε ὁ κρυστάλλινος καθρέπτης. Δὲν ὑπάρχει γυναίκα χωρὶς καθρέπτη· καὶ ὁ καλύτερος καθρέπτης γιὰ κάθε κόρη, γιὰ κάθε ἔγγαμο, γιὰ κάθε γυναίκα ποὺ πιστεύει στὸ Χριστό, εἶνε ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος.

Ἄς δοῦμε συντόμως τὶς ἀρετὲς της.

● Πρώτη ἀρετὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου εἶνε ἡ **ἀγνότης**. Ἦταν ἀγνή ἡ Παναγία μας. Ἦταν καθαρὴ ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματα ἐκεῖνα ποὺ μολύνουν τὸ σῶμα καὶ ποὺ ἡ γλῶσσα ἀποφεύγει νὰ ὀνομάσῃ, τὰ ἁμαρτήματα ποὺ καταδίκασε ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ μὲ ἐντολὴ τοῦ Δεκαλόγου· τὰ ἁμαρτήματα ἐκεῖνα, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἄνοιξε ὁ οὐρανὸς καὶ ἔγινε ὁ κατακλυσμὸς καὶ φλόγες πυρὸς κατέκαυσαν τὴν Πεντάπολι, τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα. Καθαρὴ λοιπὸν ἡ Παναγία μας. Ἄγνή στὴ σκέψι, ἀγνή στὴν καρδιά, σὰν τὸ ὀλόλευκο χιόνι. Δὲν μολύνθηκε τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ψυχῆς της ἀπὸ τοὺς αἰσχροὺς λογισμοὺς. Ἦταν «*ῥόδον τὸ ἀμάραντον*», ὅπως ψάλλει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία.

● Δὲν ἦταν δὲ μόνο ἀγνή καὶ ἀμόλυντη, ἀλλὰ ἦταν ἀκόμη καὶ εὐλαβῆς, πιστὴ στὸ Θεό. Εἶχε **πίστι**. Πίστευε ἡ Παναγία μας· ὄχι ἐνενηντα-

εννιὰ τοῖς ἑκατὸ ἀλλὰ ἑκατὸ τοῖς ἑκατό. Καὶ ἀπόδειξι τῆς πίστεώς της ἡ ἀφιέρωσί της. Δὲν ἀναφέρω ἄλλες ἀποδείξεις. Τέκνον αὐτῆ εὐσεβῶν γονέων, τῆς Ἄννης καὶ τοῦ Ἰωακείμ, εὐκλεῆς καρπὸς τοῦ εὐλογημένου ἐκείνου ἀνδρογύνου, σὲ ἡλικία τριῶν ἐτῶν ἀφιέρωθηκε ἐξ ὀλοκλήρου στὸ Θεό. Ἐτάχθη στὴν ὑπηρεσία τοῦ περιφήμου ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, καὶ ἐκεῖ μέρα καὶ νύχτα λάτρευε τὸ Θεό. Προσευχόταν, μελετοῦσε τὰς Γραφάς, ἦταν τελείως ἀφωσιωμένη στὸ Θεό.

● Μία ἀρετὴ της ἡ ἀγνότης, ἄλλη ἀρετὴ της ἡ πίστις. Τρίτη ἀρετὴ της ἦταν ἡ **ὑπακοή**. Ὑπήκουε ἡ Παναγία. Ὑπήκουε στὴ μητέρα της τὴν Ἄννα. Ὑπήκουε στὸν πατέρα της τὸν Ἰωακείμ. Ὑπήκουε στὸν οὐράνιο Πατέρα. Ἐκλινε τὴν κεφαλὴ ἐμπρὸς στὶς μεγαλειώδεις βουλὰς τοῦ Θεοῦ καὶ εἶπε· «*Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου*» (Λουκ. 1,38). Ἦταν στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ἡ ὑπηρετρία ἐκτελεῖ πιστὰ τὸ θέλημα τοῦ κυρίου της, ἔτσι καὶ ἡ Παναγία.

● Ἄλλη ἀρετὴ ποὺ κοσμοῦσε τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο ἦταν ἡ **ἐργατικότητα**. Ἐργαζόταν ἡ Παναγία. Πτωχὴ κόρη, χωρὶς πλοῦτη καὶ θησαυρούς, ἐργαζόταν. Ἡ παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας παρουσιάζει τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο νὰ ἐργάζεται. Πήγαινε στὴ βρύση, γέμιζε τὴ στάμνα, καὶ τὴ μετέφερε στὸν ὄμο. Πήγαινε στὸ ποτάμι καὶ ἔπλενε τὰ ροῦχα. Ὑφαине στὸν ἀργαλειὸ μὲ τὰ δάκτυλά της. Τὰ ροῦχα, ποὺ φοροῦσε ὁ Χριστός, ὅπως ὁ ἄρραφος ἐκεῖνος χιτώνας, ἦτανε φτειαγμένα στὸν ἀργαλειὸ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐργαστήρι εἶχε ἡ Παναγία.

● Ἀκόμη ἄλλη ἀρετὴ, ποὺ κοσμοῦσε τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, ἦταν ἡ **ὑπομονή** της. Διότι δὲν ἦταν κόρη πλουσίας οἰκογενείας, ὅπως εἶπαμε· ἦταν κόρη πτωχοτάτων λαϊκῶν στρωμά-

των. Γεννήθηκε σὲ φτωχὸ σπίτι. Κι ὅταν ἡ Ἰ-
δια ἐπρόκειτο νὰ γεννήσῃ τὸ παιδί της, δὲν
τὸ γέννησε ὡς πορφυρογέννητο ἀλλὰ μέσα
σ' ἓνα σταῦλο· σύντροφοι τοῦ παιδιοῦ της ἦ-
ταν τὰ ἄλογα ζῶα. Ποιὸς μπορεῖ νὰ φανταστῇ
τις κακουχίες της; Ἔπειτα, ὅταν ὁ Ἡρώδης
ἔσφαξε τὰ νήπια, ἡ Παναγία πῆρε τὸ μικρὸ
της βρέφος καὶ ἔφυγε, γιὰ νὰ ἀσφαλίσῃ τὸν
Υἱὸν της πέρα μακριὰ στὴν Αἴγυπτο. Καὶ τέ-
λος στὸ σταυρό; Ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψῃ
τὸν πόνο, τὴ θλίψι καὶ τὰ δάκρυα τῆς ὑπερα-
γίας Θεοτόκου; Ἔτσι ἐκπληρώθηκε ἡ προφη-
τεία, ὅτι μάχαιρα δίστομος θὰ διαπεράσῃ τὴν
καρδιά της (βλ. Λουκ. 2,35).

● Τελείωσα; Δὲν τελείωσα· τὰ διαμάντια ποὺ
κοσμοῦν τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο δὲν τελειώ-
νουν. Καὶ διαμάντια εἶνε οἱ ἀρετές της. Ποι-
ές ἀρετές; Εἶπαμε· ἡ ἀγνότης, ἡ πίστις, ἡ ὑ-
πακοή, ἡ ἐργατικότης, ἡ ὑπομονή, ὅλα αὐτά.
Ποιά ὅμως ἀπὸ τίς ἀρετές της εἶνε ἡ μεγαλύ-
τερη; ἔχει καὶ μία ἄλλη ἀρετή, ποὺ εἶνε θε-
μελιώδης καὶ γι' αὐτὴν ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ Μη-
τέρα τοῦ Θεοῦ. Εἶνε τὸ σπανιώτερο εἶδος ἀ-
ρετῆς. Μπορεῖς νὰ βρῆς γυναῖκες ἀγνές, ἐρ-
γατικές, κ.λπ., ἀλλὰ εἶνε σπάνιο σήμερα νὰ
βρῆς γυναῖκα σὰν τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο στὸ
σημεῖο αὐτό. Ἡ ἀρετή, ποὺ κατ' ἐξοχὴν κο-
σμοῦσε τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, ἦταν ἡ **τα-
πεινώσις!** Καὶ ἀκριβῶς λόγῳ τῆς ταπεινώσε-
ως της ἀξιώθηκε νὰ δεχθῇ καὶ νὰ γεννήσῃ ἀ-
πὸ τὰ ἁγιώτατα αἱματά της τὸν Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστόν.

Αὐτὰ τὰ λίγα, ἀγαπητοί μου, γιὰ τίς ἀρετές
τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, οἱ ὁποῖες δικαιο-
λογοῦν πλήρως τὸν χαρακτηρισμὸ «*κεχαρι-
τωμένη*» ποὺ εἶπε ὁ ἄγγελος (Λουκ. 1,28).

* * *

Ποιά βασίλισσα καὶ ποιά πριγκίπισσα ἔχει
τὴ δόξα ποὺ ἔχει ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος; Καὶ
ὄχι μόνο ἐδῶ στὴ γῆ, ἀλλὰ καὶ πάνω στὸν οὐ-
ρανό, ἐν μέσῳ τῶν ἀύλων πνευμάτων, **λάμπει
ἡ Παναγία.** Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἱεροκήρυκες τοῦ
σκλαβωμένου γένους μας, ὁ Ἡλίας Μηνιάτης,
ὁ καλύτερος ἀπὸ τοὺς ἱεροκήρυκες παλαιο-
τέρων χρόνων, ἀναφέρει πρὸς τιμὴν τῆς ὑπε-
ραγίας Θεοτόκου ἓνα μικρὸ ἀνέκδοτο, τὸ ὁ-
ποῖο θὰ ἀναφέρω ἐδῶ καὶ τελειώνω τὸ λόγο.

Ἐνας ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος, ποὺ ζοῦσε στὶς
ῥεματιές, παρακαλοῦσε τὴν Παναγία καὶ τὸ
Χριστὸ καὶ ἔλεγε· «Θέλω νὰ δῶ τὴν Παναγία
πῶς εἶνε στὸν παράδεισο. Ἄς δῶ τὴν Πανα-
γία μιὰ φορά, καὶ ἂς χάσω τὸ ἓνα μου μάτι».
Παρακαλοῦσε μιὰ, παρακαλοῦσε δύο, παρα-

καλοῦσε τρίς... Ἐπὶ τέλους ἄκουσε ὁ οὐρα-
νὸς τὴν προσευχὴ τοῦ ἀπλοϊκοῦ αὐτοῦ ἄν-
θρώπου, καὶ μιὰ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, λάμπει
ἡ καλύβα τοῦ ἀπὸ φῶς. Θεέ μου Θεέ μου! Καὶ
ἐν μέσῳ ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων βλέπει νὰ
κατέρχεται ἡ Βασίλισσα τῶν οὐρανῶν. Τί ἦ-
λιος, τί ἀστέρες, τί σελήνη!... Λάμπει. Ἐνα
λεπτὸ διήρκεσε ἡ θεὰ αὐτή. Ἐνα λεπτὸ τὰ
μάτια τοῦ χωρικοῦ εἶδαν τὴν Παναγία ὡς βα-
σίλισσα τῶν οὐρανῶν νὰ τὴν περιστοιχίζῃ
πλῆθος ἀγγέλων. Κατάπληκτος εἶπε «Δόξα
σοι, ὁ Θεός», κι ἂς ἔχασε τὸ ἓνα του μάτι. Τὸ
πρῶνι ξυπνάει, τὸ ἓνα μάτι ἔβλεπε, τὸ ἄλλο
δὲν ἔβλεπε. Ἐν τούτοις τόση ἦταν ἡ χαρὰ
του, τόση ἡ ἀγαλλίασις, τόση ἡ εὐφροσύνη
ποὺ ἐδοκίμασε, ὥστε παρακαλοῦσε καὶ γιὰ
δευτέρα φορά νὰ δῇ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο
καὶ ἂς ἔχανε καὶ τὸ δεύτερο μάτι του. Καὶ ἄ-
κουσε ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴ του, καὶ νὰ πάλι,
ἐν μέσῳ ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, νὰ κατέρ-
χεται ἀπὸ τίς οὐράνιες ἀψίδες ἡ ὑπεραγία
Θεοτόκος. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δι-
καίωμά τους· δικαίωμά μας ὅμως κ' ἐμᾶς νὰ
πιστεύουμε. Ὑπάρχουν ψυχές ποὺ εἶδαν τὴν
Παναγία. Ὑπάρχουν καλόγεροι στὰ Κατουνά-
κια, μέσα στὰ ὑψηλὰ ὄρη, ποὺ εἶδαν ὀράματα
καὶ ὀπτασίες ἀγγέλων. Δὲν εἶνε μόνο αὐτὸς
ὁ ὑλικὸς κόσμος, τὸν ὁποῖο βλέπουμε· δὲν εἶ-
νε μόνο τὰ φεγγάρια, στὰ ὁποῖα ἀνέβηκαν οἱ
ἀστροναῦται. Πέρα ἀπὸ τὸν ὑλικὸ κόσμο ὑ-
πάρχει ὁ ἀόρατος κόσμος, καὶ πέρα ἀπὸ τὸν
κόσμο τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν βασιλέων καὶ
τῶν μεγιστάνων ὑπάρχει ὁ κόσμος τῶν πνευ-
μάτων, τῶν ἀύλων πνευμάτων. Λοιπὸν εἶδε
τὴν Παναγία γιὰ δευτέρα φορά, καὶ ἔχασε καὶ
τὰ δύο του μάτια. Τυφλώθηκε, ἦταν ὅμως εὐ-
χαριστημένος. Ἀλλὰ ἦταν ποτὲ δυνατὸν ἡ
Παναγία, ἡ γλυκειὰ μάνα τοῦ κόσμου, ν' ἀφή-
σῃ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο τυφλό, ἐπειδὴ παρε-
κάλεσε νὰ τὴ δῇ στὴ δόξα της; Ἔτσι μιὰ νύ-
χτα, ἀέρινα δάκτυλα, αἰθέρια δάκτυλα, ἄγγι-
ξαν τὰ μάτια του καὶ εἶδε πάλι τὸ φῶς του, καὶ
δόξασε τὸ Θεό.

Ναί, ἀδελφοί μου, αὐτὴ εἶνε ἡ Παναγία· τὴν
ὁποία ἐμεῖς οἱ **Ἕλληνες** ἔχουμε ἰδιαίτερο λό-
γο νὰ τὴν ἀγαποῦμε καὶ νὰ τὴν τιμοῦμε, διό-
τι ἀνέκαθεν στὴν μακρὰ ἱστορία τοῦ γένους
μας στάθηκε ἡ ὑπέρμαχος στρατηγὸς τῆς πα-
τρίδος μας. «*Τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νι-
κητήρια...*».

Αὐτὴ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ Παναγία μας.
Μεγάλη ἡ χάρις καὶ μεγάλη ἡ δόξα της.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**